

ברכת לאושוויץ יש הרבה תחנות. זוהי אחת מהן

הרוצחים יושבים בכנסת

ישמירו את הגרמנים. הוא חי כחברה, שבה שלטו הדיעות האלה כאמיתות שאין עליהן עירעור. הוא מילא פקודות של ממשלתו החוקית, שנבחרה בבחירות המוקדמות על-ידי ציבור שקיבל דיעות אלה. מי גרם לכך? אנשיההרוח. הפוליטיקאים, שעזרו לנאצים. הסופרים והעיתונאים, שסיפקו להם את התחמושת הרוחנית ועזרו להם לכבוש את דעתהקהל. כוהניההדת, ששיכנעו את מאמיניהם שצו האלוהים הוא לסלק את היהודים. כל אחד מהם אשם יותר מכל תלמיני אושוויץ ורכאו.

הם לא נהגו ברכבת לאושוויץ. אבל הם הניחו את הפסים, שעליהם נעה הרכבת.

היה הדימוי הנכון, המשקף את העניין בדיוק. בנייארם מוסעלים על-ידי תפיסות, דיעות, רגשות — חלקם מודעים, חלקם בלתי-מודעים. מי שקובע את תפיסותיהם, דיעותיהם ורגשותיהם, גורם להם לפעול כפי שהם פועלים.

המעשה הפוליטי רומה לרכבת. היא יכולה להגביר או להאט את מהירותה. אבל נתיב הנסיעה קבוע מראש — על-ידי פסייהרכבת. והפסים הם המוסכמות הלאומיות, הדעות המקובלות, הסטריאוטיפים, "דעת הקהל". היכן נוצרים אלה? היכן נולד הנאצי של מחר, הטוריסט היהודי? בגניהילדים ובבניההספר. בבניהההורים ובר"חוב. בבניההכנסת ובניהההסדר. באוניברסי"טה ובכבא. בעזרת ספרים ועיתונים, שידורים ואסיפות. בעזרת כל הרמקולים של התיקשורת, והרמקול הגדול ביותר עומד באולם המליאה של הכנסת.

שם אמורים גדוליההאומה להשמיע את אמיתותיהם. כאשר מישהו עומד ומטיף שם לגזענות, לטרור, לשינאתהזולת, הוא מוסיף עוד מטר אחד למסילתההברזל המובילה לאושוויץ יהודי.

אין כאן שום דבר מיסטורי, מיסטי, על-טבעי. זהו תהליך פשוט בתכלית. צעיר נורמלי, אידיאליסטי, סעלתני, המבקש לשרת את עמו ואת ארצו, מקשיב לנאומים האלה.

הוא שומע מפי ח"כ אחד על הצורך להכניס את הערבים כג'וקים מסוממים לתוך קבוק סגור. הוא שומע מפי ח"כ שני, סגן היושב-ראש, שיש לרשט את ביטנם ולנקר את עיניהם של ערבים החשודים כפשעים. מפי ח"כ שלישי — שהתנקשות בחייהם של ראשי-עיריות היא מיצוה. מפי ח"כ רביעי — שנאשמי הטרור, שחלקם כבר הורשעו בדיון, הם בחורים יקרים, טובייהנוער. מפי ח"כ חמישי: שצריכים להוציא להורג "מתחבלים" — תואר המקובל כיום לכל הפלסטינים, ובוודאי לכל אירגוניהם. מפי ח"כ שישי — שיש לגרש מן הארץ כל פלסטיני המנפי את דיגלו הלאומי. מפי ח"כ שביעי — שצריכים לסגור את האוניברסיטאות הערביות. מפי ח"כ עשירי — אנשיההטרור בעצם צודקים, מפני שהממשלה וצה"ל אינם מבטיחים את ביטחונם של המתנחלים.

כל הנאומים האלה מסתייגים, כמובן, ממאיר כהנא. לא זו הדרך, אבל... ועם זאת... מה קורה בליבו של אותו צעיר אידיאליסטי, השומע את כל הרברים האלה — אחרי שמוחו כבר נשטף במשך 12 שנות-לימוד במסדרות מסר יימים וקריאת עיתונים מסויימים?

הוא אומר לעצמו: הם צודקים! אבל הם רק מדברים! מישהו צריך לקחת את העניין ברצינות (לקחת את החוק בידים) ולפעול.

וזהו מסקנה טיבעית לגמרי, תגובה נורמלית של צעיר טוב, הוא מתארגן, לוקח טיל ויורה.

לכן — הנאומים רוצחים לא פחות מאשר הטילים. מילים רוצחות לא פחות מאשר התתימיקלים, ואולי יותר. הרוצחים אינם רובצים במחשכים, בפניות אפלות. הרוצחים יושבים בכנסת.

המנהלים של מחנות-ההשמדה, את המבצעים של פישעיההמלחמה, נותניההפקודות ואנשיהכ"ביצוע.

זה היה קל, תפסו אותם, שפטו אותם, תלו אותם.

אך מה היה צריך להיות דינם של האידאולוגים, המטייפים, משחיתי הרוח?

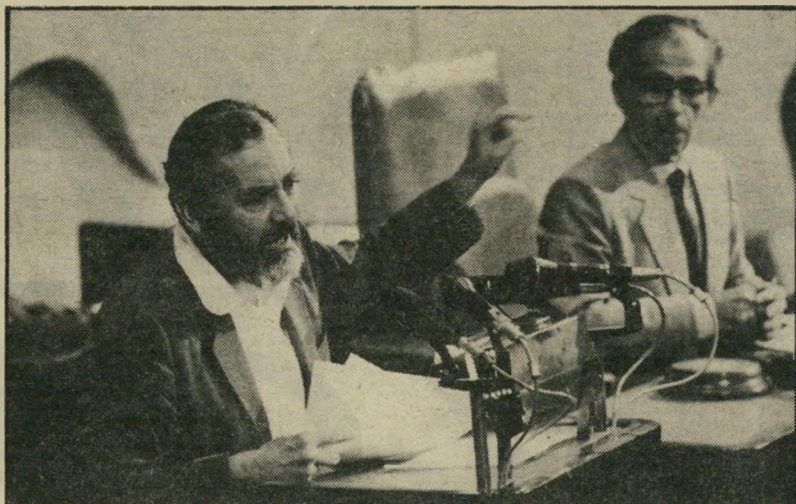
לא תכן להעניש את אלה, אמרו הדמוקרטיות המערביים. אייפשר להעניש אדם בשל דיעותיו, או כשל הבעת דיעה, כל עוד לא עשה מעשה.

הם לא נענשו. הם יושבים עתה כשיבה טובה, מקבלים פנסיות ממלכתיות ונהנים מאהדת הבריות. אחרי הכל, הם לא עשו שום מעשה רע.

עשרות חבריהכנסת מרברים איתו בגלוי, מחליפים עימו רברים באולם-המליאה, מקשיבים להערות שלו ועונים עליהן. הוא כבר הפך חלק מנוף הכנסת. הוא מקובל על העוברים (שאחדים מהם מגניבים לו הערות של תמיכה), ועל כמה וכמה מעמיתיו.

נכון, אנשי הימין פוחדים מפניו. הם יודעים היטב כי המוני המצביעים של התחיה, מורשה ש"ס, ובעיקר חרות כבר נמצאים כדרך איליו. הם היו שמחים מאוד אילו התנדר מחר כרוח רעה. אך לא הדיעות של כהנא מרתיעות אותם, אלא לכל היותר סיגנונו. הוא אומר מה שהם חושבים, והם חושבים שלא כראי לומר את זה כפה מלא.

אך מכיוון שהוא אומר בפה מלא מה שהם אומרים בחצייה, עוברים חסי

כהנא בכנסת: האם הם צחקו גם ברייכסטאג?

דיהם-מאתמול אליו. לכן הם ידברו מחר כמורו.

כאשר השיב שריהמישטרה בכנסת למתווכח חים, ציין כי 19 מבין 20 הנאומים שהשתתפו בדיון זה הסתייגו מן הטרור היהודי. זה היה נכון — אם קוראים את התווים, ואין מקשיבים למוסיקה.

האמת הפשוטה היא כי מחצית הנאומים הצדיקו את הטרור היהודי בחצייה, בהסתייגויות ערמוניות, כפסוקים נוסח "אבל... ועם זאת... מאיר כהנא הוא ראשיהחזן של מחנה גדול בכנסת — מחנה המשתרע מאריה נחמקין ועד רפאל איתן, ממאיר כהניאבידוב עד חיים דרוקמן.

הם לא הצדיקו את הטרור. חלילה להם. אך הם אמרו רברים המובילים בעקיפין אל הטרור.

אחרי חורבן הרייך השלישי התלקח בין המנצחים ויכוח נוקב: את מי צריכים להעניש? הכל הסכימו שיש להעניש את התלוינים, את

הכנסת צחקה. והעם כולו ראה ושמע. על הרוכן עמד חברהכנסת מאיר כהנא ושיבח את חבורת-הרצח היהודית. הוא תיבל את אימרות-השפר שלו בהערות מבורחות. **עמיתיו חבריהכנסת ישבו וצחקו — אחרים עליו, אחרים איתו.**

ואז הגיע לשיאו. **אם אני הממשלה,** אמר, בעברית המשובשת של פטרויט מברוקלין, **אף ערבי לא ייפגע בארץ.** כאן עצר לרגע, כשחקן מאומן, ואז הוסיף: **מפני שלא יהיה אף ערבי בארץ.**

אז פריץ רעם הצחק, שהייתה בחלל הגדול של אולם-המליאה.

הקטע הזה צולם בטלוויזיה. אני מבקש לשמור על הסרט מכל משמר. באחד הימים יהיה לו ערך היסטורי.

כאשר יחקרו החוקרים בעוד חמישים או מאה שנה מה קרה למדינת-ישראל, איך התגלגלו הדברים כפי שהתגלגלו, הם ירצו לראות במורעיניהם קטע זה.

רמן גרינג, ראש הסיעה הנאצינול-סוציאליסטית כרייכסטג הגרמני, עמד על הרוכן ונאם.

גרינג היה ידוע ככרוח. אנשים נהנו ממנו. הוא היה גדול ושמן, ובניגוד לכהנא גם היה גיבור-מילחמה אותנטי.

כאשר נגיע לשילטון, אמר גרינג, וחיוך גדול השתפך על פניו, **לא ייפגע אף יהודי אחד באירופה.** הוא עצר למען האפקט הדרמטי. **מפני שלא יישאר אף יהודי אחד באירופה!**

הרייכסטאג לא צחק, אולי מפני שלגרמנים אין המור.

הכנסת צחקה, והצחקו הזה עלול להרהר לאורך המיסדרונות של הירות הבאים. כרגע חיים בארץ כשני מיליון ערבים — גברים, נשים וטף. 700 אלף מהם הם אזרחים של מדינת-ישראל. קרוב למיליון וחצי חיים בשטחים הכבושים.

כדי לגרש שני מיליון בנייארם חיים, או מיליון, או חצי מיליון, לא די בנאומים. יש כמה שיטות להגשמת תוכנית כזאת. **הדרך האחת היא דרך הפוגרום.** כאשר החליטו ראשי הפלאנגות בלבנון, בעצה אחת עם ידידיהם הישראליים, לגרש מלבנון את חצי מיליון הפלסטינים שמצאו שם מיקלט, הם ערכו את הטבח בצברה ושאתילא.

זה גם לא עזר. הפלסטינים לא ברחו. **כדי ליצור תבהלה המונית ולהבריח מאות אלפים, יהיה צורך בפוגרומים גדולים סה מאה, במעשייוזווה מזרחי-דים — מעשים שייזכרו לדורות כמו הפוגרום של קיישינב וטבח הארמנים בתורכיה.**

הדרך השניה היא הדרך הנאצית הקלאסית: דיקטטורה, פלוגות-סער, מחנות-ריכוז, מרתפי-עינויים, ארולף אייכמן, מישריהגירה, גסטאפו, אינוואזי-גרופן, כאבי יאר, ונסוף — באושוויץ. די גם בכושריהחשיבה של חברהכנסת המצוי כדי להבין זאת.

אך חברהכנסת המצוי ישב וצחק, חדהחיהה. אינו בדיחה: ברחן אמית, הכהנא הזה!

מאיר כהנא מתכוון לזה ברצינות גמורה, ברצינות איזומה. **מי שמספק בכך, מוטב שיתבונן בממשך כמה דקות בפנים האלה. בצחקו הזה, בפה המעוות, בעיניים המטוררי-פות.**

חברהכנסת רואים אותו עכשיו מדי יום ביומו, מקרוב ובגודל טיבעי. הם יודעים, הם צריכים לדעת, והם צוחקים. **יש הצוחקים עליו, ויש הצוחקים איתו. ואין לדעת מה גרוע יותר.**